

INTERVIEW MET STEF LERNOUS OVER *SNUFF*

afgenomen door Olivier Hespel (L'Ancre, Charleroi) in april 2009

Kun je iets meer zeggen over de betekenis van de titel, *Snuff*?

Snuff refereert aan de snuff movie, een genre van korte, rauwe films die 'echte' moorden op beeld vastleggen. Niemand heeft ooit echt zo'n snuff movie gezien. Gaat het om een fabeltje, of niet? Die vragen errond maken er bijna iets mythologisch van, en daar hou ik wel van. Dus, ja, we maken opnieuw een voorstelling over de dood, over het 'romantiseren' van necrofilie.

De dood, macabere sferen: het zijn inderdaad thema's waarmee je graag speelt.

Ja, maar zonder daarom voor een heuse griezelmeester te willen spelen: ik interesseer me niet voor de magie van het theater genre 'kijk eens hoe goed ons effectje gelukt is'. Maar ik hou wel van het idee van griezelig theater en, ook hier, van de mythologie die ermee verbonden is. Als je terugdenkt aan die tijd, ergens begin 20ste eeuw, dat moet fantastisch geweest zijn om te zien. Er zit een vorm van sensationisme in, dat boeit me en daar speel ik ook mee. Voor mij moet theater een 'magische wereld' zijn, waarin het publiek iets wonderlijks kan meemaken. In het geval van Abattoir Fermé gaat het dan natuurlijk om een ietwat sombere verwondering.

Een somber maar ook vrij kitsch of 'cheap' universum, zeker in *Snuff*.

Ja, het is een beetje 'camp'... *Snuff* is het eerste deel van een nieuwe trilogie die focust op de taal die we de afgelopen jaren hebben opgebouwd (vandaar ook de term 'index' uit de titel) en waarin ik alle dingen samenbreng waarvan ik hou, al is het deze keer met een heel economisch gebruik van scenografie, kostuums en accessoires, vanuit het verlangen om te raken aan iets gecondenseerds, iets geconcentreerds. Tegelijk toon ik graag veel beelden. Maar omdat de accessoires hier bewust zeer beperkt zijn gehouden, waren we verplicht om alles te hergebruiken, opnieuw en opnieuw. Vandaar die campycheapo kant denk ik. Het introduceert ook humor in het stuk.

Op het ontsporende af bijna. Je gebruikt alle ingrediënten van een duister universum, maar op een tricky, geslepen manier.

Ja, het blijft theater, alles is niet meer dan 'komedie' uiteindelijk. Waarmee ik niet wil zeggen dat ik kunst niet au sérieux neem, maar je moet ook kunnen spelen met humor. Wat die tricky kant betreft: ik vind het interessant om stijlen door elkaar te halen, om kitsch te mengen met humoristische, duistere, esthetische elementen.

Abattoir Fermé speelt op een heel specifieke manier met desacralisatie, maar zó dat het zelf ook weer bijna heilig wordt, of geritualiseerd.

Ik hou niet van religie, maar ik ben intens fan van de religieuze esthetiek. Ik speel met die iconografie, dat epische, monumentale en geromantiseerde. Maar het is niet mijn bedoeling om dingen te ontwijden, ook al waren de beelden die we enkele jaren geleden gebruikten zeker wel blasfemisch.

Fetisjistische of zelfs pornografische codes: zonder echt om 'seks' te draaien, heeft je werk toch iets 'sexy'.

Ik hou van alles wat sexy is. Tegenwoordig is het ook moeilijk om iets te maken dat niets met dat gegeven te zien heeft. Al meer dan tien jaar wordt alles ons op een sexy manier gepresenteerd. Dat gaat soms heel ver. Zo zag ik een paar dagen geleden een gekleurd object in een winkel liggen, dat eruitzag als een dildo. Er zat een knop aan en toen ik daar op duwde, begon het object te vibreren. Op dat moment besepte ik dat het om een elektrische pepermolen ging (lacht). Ik kan toch moeilijk geloven dat de ontwerper ervan niet heeft stilgestaan bij dat dubbele beeld...

Als de huidige wereld sexy is, dan is het een sexy in de lijn van pop en glamour. Dat is niet meteen jouw vorm van sexy.

Dat klopt. Op de scène creëer ik graag een vreemde wereld, bevolkt door personen die rondwandelen als zombies of levende doden. Sexy.

Muziek speelt een centrale rol in jullie werk.

Muziek is het grootste 'effect' dat we uitspelen – behalve de acteurs, natuurlijk. Het is als de tekst, het tempo... het bloed dat het geheel voedt, en dat leven geeft aan wat er op de scène gebeurt, als steun of als contrast.

Vanuit muzikaal oogpunt speelt *Snuff* met de sfeer van een thriller, met onderhuidse dreiging.

Ja, en dat is in het stuk ook de enige letterlijke referentie aan de cinema. Het is een soort muziek die ons de hele tijd ergens heen lijkt te leiden, een plek waar we in werkelijkheid nooit toegang tot krijgen, omdat er wordt overgegaan naar iets anders, naar een volgende scène, en zo weer verder. Het is de creatie van een leugen, steeds opnieuw.

Je beeldend theater heeft een choreografische inslag, hier meer dan ooit.

Ik heb altijd minichoreografieën gemaakt, meestal van enkele seconden maar. Daar hou ik van. En zoals ik zei, wil ik met deze trilogie doen waar ik van hou, dus ik heb me laten gaan (lacht). Ik had met een choreograaf kunnen werken, maar dat voelde niet juist aan. Ik wou echt met de acteurs zelf werken, opdat de dingen niet te perfect zouden worden en om te kunnen spelen met die grens tussen esthetica of schoonheid, en kitsch. Die momenten zijn ook als een ademhaling, ze plaatsen de dingen in een esthetisch perspectief eerder dan in een puur dramaturgisch kader. Ze stellen me in staat om de flux aan beelden en pistes te vertragen.